

L'allau migratòria que estem vivint és d'una importància extraordinària. Aquest procés que fa anys que dura és perceptible en tots els racons del país: des de la delegació del govern central a Barcelona fins a les oficines de Benestar Social de Tortosa, des dels carrers de Riudoms als de Sant Bartomeu del Grau, de les fàbriques d'Igualada a les plantacions de fruiters d'Alcarràs, del cor de Catalunya fins a qualsevol de les seves puntes. En àrees de perfil rural hi dominen els magribins i més darrerament persones provinents dels països de l'est; a les zones urbanes hi ha de tot: els anteriors més sud-americans, xinesos, i un llarg etcètera. Gent de tot arreu que, mancada de recursos, de feina, de perspectives, instal·lada en la pobresa, busquen omplir el pap i alguna cosa més en indrets amb més possibilitats en l'anomenat primer món.

Del fenomen se'n poden fer moltes i variades lectures. En volem comentar dues: d'una banda, la de l'empresari i els seus directius, i de l'altra la del polític, que té l'instrumental per a gestionar-lo. Ambdós van muntats al mateix tren, sense que tinguem clar qui fa de locomotora i qui fa de vagó. En la immigració molts empresaris hi troben la solució al problema de manca de personal local disposat a fer determinades feines o de fer-les en determinades condicions laborals (de tipus

Immigració: xauxa o ordre?

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

de contracte, de nivell de sou, d'incomoditat, d'esforç...), normalment sense requeriments previs de formació específica o, en qualsevol cas, fàcil d'adquirir. Així, en activitats individuals que responen a aquest perfil, en quasi tots els sectors industrials i agrícoles, i també en els serveis personals (la companyia de persones grans, per exemple) o en altres serveis (com l'hoteleria o la recollida d'escombraries), el mercat de treball ha vist com la immigració cobria un buit important, i ho ha fet a uns preus que per als locals mai no haurien estat prou atractius. El fet que la mà d'obra immigrada sigui un recurs molt abundant no fa més que mantenir aquests preus a la banda baixa, la qual cosa per a l'empresari no és dolent, ans al contrari. El mercat de treball actua, així, amb la lògica que li és pròpia.

Qui no actua amb tanta lògica és aquell que té la responsabilitat de gestionar els fluxos migratoris. Com que Catalunya no té competències en la matèria, l'única observació que es pot fer als governants locals al llarg del procés és que han anat a remolc de les actuacions del govern central.

Respecte a aquestes actuacions, en l'època socialista, amb el fenomen incipient, hi va haver una política de generositat; en l'època del PP s'ha seguit una tàctica molt més confusa: legislar molt, aparentar control, per acabar no fent res, justament quan la pressió migratòria ha estat més gran. El resultat, en un problema gens fàcil de gestionar però sense la voluntat decidida de fer-ho, és el d'una massa ingent d'immigrants en situació irregular, que el pas del temps regularitzarà. Sense entrar a valorar si les actuacions dels responsables d'immigració han estat (i són) o no les adequades, el que xoca és la displicència, per no dir la passivitat, amb què els polítics enfoquen la cosa, mentre els administrats assistim sorpresos a l'espectacle, creguts que qui ha de fer els deures els està fent. Fals. La gestió del problema es fa deixant-se emportar pel corrent, i consolidant la irregularitat, quan els administrats agrairíem que els partits ens parlessin clar i català de les seves posicions: "Aquest és un país d'acollida i aquí donem entrada a tothom qui té necessitat, i això ens reporta aquests avantatges i té aquests costos"; o bé "Volem un país amb els immigrants estrictament necessaris i en situació regular, i això vol dir tants milers de persones". Però ara com ara, això és xauxa. Molt propi del país. El d'allà.